

LBRIS

We know
books

Ioana Nistor

Demonul mărilor

Editura Ink Story
Pucioasa, 2024

Capitolul 1 Londra, 2023

Adrenalina îi străbătea întregul trup ca un drog puternic, respirația i se tăia ca și cum alerga la maraton, iar inima îi bătea atât de tare, încât avea impresia că toți ceilalți studenți din amfiteatru i-o puteau auzi.

Însă Adela nu participa la o întrecere sportivă, ci încheia examenul final al ultimului an de facultate. Reușind să își controleze într-un final emoțiile, a tras aer adânc în piept, și-a privit lucrarea ce reprezenta garanția unui loc bun de muncă și a simțit cum relaxarea învinge puseul inexplicabil de adrenalină subită.

Terminase Facultatea de Informatică din cadrul Universității Metropolitane din Londra, iar ultimii patru ani nu au fost ușori pentru ea, fiind departe de familie, de România și printre străini. Tremurând, și-a dus lucrarea la catedră, mulțumită de ea însăși și mândră că a ajuns în acest punct final. Imediat s-a auzit soneria ce anunța sfârșitul examenului decisiv, care le asigura sau nu studenților un job în una dintre marile companii londoneze de IT. Rotindu-și ochii prin sală, a reperat-o pe Kate, prietena ei cea mai bună, o roșcată agitată, cu un păr lung, ondulat. Fata venea cu pași grăbiți spre ea. Îmbujorată, dar cu un echilibru perfect, care întotdeauna o impresiona, având în vedere că purta tocuri de minim zece centimetri.

— Hei, cum a fost? a început Kate, mișcându-se

încontinuu, de parcă mii de furnici o gâdilau în tălpi.

— Foarte bine, i-a răspuns zâmbind, evitând totuși să-i menționeze că probabil era să facă un infarct acum câteva minute, din cauza presiunii care-i apăsa umerii.

— Fac pariu cu tine, a continuat cu aceeași efervescentă, că după afișarea rezultatelor, toate firmele din Londra se vor bate să ne angajeze. Poate vom fi colege. Cât de tare ar fi asta? Diseară ieșim să sărbătorim, fără comentarii!

— O, Doamne! a exclamat Adela, într-o engleză pur britanică, scoțând limba ca un copil obraznic. Chiar trebuie să mă cari prin vreun bar? Eu mă gândeam la un film închiriat și pizza. Fac cinste!

— Ce pizza la domiciliu, „tanti” Adela? Mergem într-un loc zgomotos, cu muzică mișto și băutura multă! Merităm să ne îmbățăm. Avem ce sărbători!

— OK. Mergem unde vrei. Și așa, este ultima ieșire înainte să mă întorc în România.

O cunoștea atât de bine pe prietena ei, încât știa că este aproape imposibil să o poți refuza vreodată. Își amintea că, în urmă cu patru ani, a fost singura persoană care s-a apropiat de ea, iar la scurt timp au devenit de nedespărțit. Știau totul una despre cealaltă, iar prietenia lor a devenit mai puternică odată cu trecerea anilor. Se completau perfect. Adela, puțin retrasă, Kate, vulcanică și vorbăreață. Totuși, de-a lungul timpului, au „furat” câte puțin din personalitatea celeilalte. Kate devenise cumpătată și calmă în unele situații, pe când Adela se transformase într-o persoană mai extrovertită. Acum, urma o „despărțire” de trei luni pentru cele două prietene. Urma să-și vadă familia, prietenii rămași în Brașov, locurile natale pe care le iubea atât de mult. Plănuise drumeții în natură, plimbări lungi prin oraș, revizitarea castelului Bran, pentru că mereu fusese

fascinată de castele și conace.

— Of, uitasem. Poimâine dimineată pleci, nu?

— Da, am avion la prima oră. Îmi va fi dor de tine.

Coridoarele facultății, arătau ca o gară. Pline cu studenți gălăgioși, boboci care au trecut prin prima lor sesiune, „veterani” cu un aer bine-cunoscut de superioritate și cei „între”: în anul doi sau trei. Până spre ieșirea din clădire, fetele au râs și au vorbit neîncetat despre viitorul promițător care le aștepta.

— Trebuie să fug la ai mei, s-a repezit Kate dintr-odată. Ne vedem diseară la Tiger Tiger, pe la șapte. Era să uit, te rog, aranjează-te mult și bine, poate îți găsești bărbatul ideal. Ar fi timpul!

— Da, fix acolo îl găsesc! Beat sau cel mai probabil dormind pe vreun scaun sau sub el, s-a amuzat.

Ajunsa acasă, a început să conștientizeze faptul că s-a terminat cu adevărat. La douăzeci și cinci de ani a finalizat studiile cu brio, însă o altă realitate dură a izbit-o ca un val puternic în timpul mareei. În afara perspectivei unui job bun și prietenia cu Kate, nu avea altceva care să-i umple viața, simțindu-se o bătrână de optzeci de ani. În trecut, a ținut mult la un tip, însă a rămas în România. De când s-au despărțit, s-a concentrat exclusiv pe studiu, pentru a se realiza profesional. Și i-a ieșit de minune, însă în unele momente, ca acum, ar fi vrut să o aștepte acasă cineva care să se bucure pentru reușitele ei sau să o aline când se simțea tristă și pierdută. Dar nu era nimeni. Ignorând aceste gânduri, a început să se pregătească pentru ieșirea programată.

Trei ore mai târziu, era deja în pijamale, în ciuda insistențelor lui Kate. Fata venise cu iubitul, iar ea nu voia să fie din nou a cincea roată la căruță. În plus, a doua zi se dădeau rezultatele finale și voia să ajungă devreme la facultate. Ceasul arăta ora unu când a

ajuns-o din urmă oboseala. A stins veioza, și-a aranjat perna și a adormit.

O siluetă masculină, din câte își dădea seama, se îndrepta în direcția ei... vederea îi era încețoșată și nu reușea să-i vadă clar chipul. Poate era cineva cunoscut, care să o ajute. Se simțea atât de rău, o străfulgera o durere cumplită de cap, corpul îi tremura incontrollabil și ochii nu o ascultau, pleoapele închizându-i-se mereu. Silueta stătea acum deasupra ei, învăluind-o într-un parfum discret, dar plăcut, în timp ce o mână îi atingea fruntea. A reușit să vadă un păr negru ca abanosul, nefiresc de lung pentru un bărbat și doi ochi pătrunzători, de aceeași culoare. Sau poate era o femeie. Nu își pierduse cunoștința, dar nu știa unde este. Îi era mai frig decât i-a fost vreodată, iar silueta aceea continua să o mângâie. Parcă a început să o ridice de pe pământ. Îi simțea forța fizică, își imagina totuși că era un bărbat care avea mașina în apropiere și o ajută. Simțind că pierde contactul cu realitatea, a privit o ultimă dată acei ochi negri.

S-a trezit brusc, cu respirația îngreunată, transpirată și agitată, însă și-a dat seama că era în siguranță, că a fost doar un vis intens și foarte real. S-a uitat la ceas, era aproape șase dimineața. S-a ridicat să-și pregătească o cafea. Nu mai putea să adoarmă și, oricum, pe la șapte și jumătate trebuia să plece la facultate. Între timp, a început să se gândească la ceea ce visase. Cine era acel om, unde era, cum a ajuns acolo și, mai ales, cum de își amintea atât de bine fiecare detaliu, fiecare moment. Ochii aceia întunecați i-au rămas în minte, o obseda imaginea lor, părul negru și lung, mâna care i-a mângâiat fruntea atât de tandru. În

final, nu și-a putut explica exact ce anume a tulburat-o atât de mult, așa că s-a hotărât să ignore acel vis ciudat.

Când ajung în România, fac o pauză de la romanele de dragoste, numai ele sunt de vină că mi-a luat mintea razna!

La facultate, era mare agitație. Studenți cu părinți, rude, prieteni se aflau în holul principal. Aștepta cu Kate și familia ei să se deschidă secretariatul. Erau acolo de o oră, iar emoțiile creșteau cu fiecare minut, transmițându-se de la unii la alții, ca un virus. În sfârșit, secretara a ieșit cu o foaie lungă, pe care lipit-o pe panoul principal. Fetele și-au făcut cu greu loc prin mulțime. Imediat, au început să răsune urale de bucurie.

— Am reușit! Am absolvit cu nouă! a exclamat Kate, cu lacrimi în ochi.

Adela nu putea să vadă nimic, fiind micuță de statură, iar alții acopereau panoul cu totul. Deodată, valul de oameni a început să se spargă și atunci și-a găsit numele pe listă: nota 9.70. A închis ochii, iar lacrimile au început să-i curgă necontrolat pe obraji.

— Ți-ai văzut nota? Fantastic! Felicitări!

Brusc, au început amândouă să râdă isteric și să țopăie ca două copile care tocmai au primit dulciurile preferate. Însă, după ce a trecut frenezia a venit momentul să își ia rămas-bun.

— Îmi vei lipsi mult, nebuno! a suspinat Adela.

— Și tu, dar timpul trece repede și vom vorbi în fiecare zi, promit! Ești sigură că nu vrei să ieși cu noi, să mai sărbătorim o dată?

— Da. Trebuie să-mi fac bagajele, nu am nimic strâns încă și, în plus, avionul e la șase dimineața, deci trebuie să mă trezesc destul de devreme. Prefer să mă odihnesc azi. Distracție plăcută, o vară minunată și

ne vedem în septembrie. Ai grijă de tine! a completat, strângând-o în brațe.

— La fel! Poate în lunile astea cunoști vreun erou așa cum visezi! a chicotit Kate.

Ziua a trecut rapid. A terminat o carte începută mai demult, apoi s-a destins la un film siropos. A adormit repede, cu televizorul aprins și cu alarma setată pentru dimineața următoare.

O palmă dură peste obraz a trezit-o violent.

— Trezește-te! s-a auzit un bărbat răgușit.

Refuza să deschidă ochii, gândindu-se la tonul acela neplăcut și la engleza britanică stricată pe care o vorbea cel care urla. Credea că iar avea un vis ciudat, așa că nu s-a mișcat deloc, sperând să adoarmă. În jurul ei, se auzea mișcare și cineva care plângea.

— Asta nu se trezește, vorbi din nou omul. N-auzi să te scoli odată?

A simțit cum pătura zboară de pe ea, în timp ce o mână puternică i s-a înfipt în păr, trăgând-o direct pe podea.

— Crezi că stau după fundul tău numai pentru că ești europeană?

S-a trezit bulversată de durerea reală pe care o simțea în obraz, pe scalp și în mâna în care se sprijinise în timpul căzăturii. S-a uitat de jur împrejur speriată, crezând că are un coșmar. Încăperea în care se afla arăta straniu. Era mică, întunecată, cu multe paturi înghesuite, îmbâcsită de un iz neplăcut, de transpirație combinată cu apă sărată, iar podeaua din lemn mâncată pe ici, pe colo de termite se legăna continuu. Îmbrăcămintea îi era și mai necunoscută. Purta o rochie lungă, de epocă, murdară, ruptă. Totodată, femeile care se aflau acolo arătau jalnic – slabe, lipsite de vlagă, nespălate, cu lacrimi în ochi. Toate o priveau.

Și-a ridicat ochii la bărbatul din fața ei. Era cel mai respingător om pe care l-a văzut vreodată. Gras, cu cicatrici pe ambii obraji, păr slinos și câțiva dinți lipsă, lucru pe care l-a observat datorită rânjetului malițios.

— Undesunt? Cese întâmplă? Eram în apartament, trebuie să-mi sune alarma, am bilet la avion dimineață, a întreat panicită.

— Femeile de societate mereu trag de timp când e vorba de muncă. Se vaită ca niște vaci proaste și îmi strică diminețile așa cum faci tu acum! Trebuiau să te lase în portul ăla blestemat, nu să mai pună o muiere pe capul meu! Și nu știi ce spui acolo, dar ești pe corabia celor mai temuți pirați din aceste ape! Dacă nu vrei să te snopesc în bătaie, urci frumos pe punte cu restul amărâtelor și te apuci de treabă!

Adelei i se învârtea capul. Trebuia sigur să fie un vis, dar nu reușea să se trezească. În plus, bărbatul îi vorbea într-o engleză veche, într-un dialect dintr-un alt timp, pe care îl studiasse la facultate în al doilea an. Altă epocă. Toate femeile purtau rochiile greoaie, lungi, închise până pe gât cu zeci de nasturi. Dar, în același timp, erau mai mult rupte decât întregi.

Paturile din lemn erau acoperite de saltele umplute cu fân, iar din loc în loc, cearșafurile erau roase de șobolani. Nu existau becuri, lumina venea de afară prin trei ochiuri de geam și de la câteva felinare antice, cu gaz. Deodată, a început să realizeze faptul că nu era în anul 2023. Visa că este în trecut, însă durerea nu ar fi trebuit să fie atât de reală. Ochiul și obrazul i se umflaseră puțin, iar mâna și capul îi zvâcneau puternic. A găsit niște papuci cu o formă ciudată lângă pat, s-a încălțat și s-a uitat mai atent la cele care o priveau curioase. Unele erau bătute, altele aveau cicatrici și arsuri pe mâini, pe față, majoritatea arătau îngrozitor.

— Jane o să-ți arate ce ai de făcut și sper să nu aud comentarii, dacă ții la chipul ăsta drăguț, s-a răstit omul înainte să plece.

Îi dădea fiori de groază și silă numai uitându-se la el, iar mirosul de transpirație stătută, pe care îl emana era un semn clar că nu se spălase de cel puțin câteva săptămâni. Totul la acel bărbat o dezgusta, sentiment pe care nu-și amintea să-l fi simțit vreodată.

Fără să-i adreseze vreun cuvânt, femeile au urcat pe o scară de lemn. În schimb, una mai slăbuță, palidă, puțin cocoșată, cu părul de un șaten spălăcit și o privire stinsă a ieșit din rând, apropiindu-se de ea. Nu părea a avea încă treizeci de ani, deși aspectul neîngrijit o îmbătrânea.

— Bună! Sunt Jane, a început cu un accent straniu, puțin spre irlandez. Din ce port ai fost luată? Ești frumoasă și nu ai niciun semn. Ești singura europeană de pe corabie. Cum te numești?

— Adela, a murmurat. Eram în altă parte aseară. Ceva s-a întâmplat.

— Te cred. Toate eram în alte locuri până să fim luate pur și simplu. Dar pe măsură ce au trecut lunile, a trebuit să ne obișnuim cu ideea că nu ne salvează nimeni din acest loc. Sunt aici de șase luni.

— Nu înțelegi ce vreau să spun. Chiar nu sunt de aici, din acest timp. Vin din anul 2023. Cumva din viitor am ajuns în trecut. În ce an și unde suntem?

— Cred că lovitura te-a afectat destul de tare. Pe coastele Insulelor Britanice ne aflăm, iar anul este 1860. Familie ai?

Adelei îi venea să vomite. Logica ei a început să gândească lucrurile rapid. Din punct de vedere științific, ceea ce se întâmpla era imposibil și sfida orice urmă de rațiune. A adormit în propria casă și s-a trezit într-un

timp care nu mai există. Într-o epocă dispărută acum sute de ani.

— Familia mea este foarte departe. Oare cum mă pot întoarce? Cu cine să vorbesc? Ai văzut când am fost luată și de unde?

— Nu. Știi doar că ieri am acostat într-un port micuț, pustiu, apoi azi-dimineață erai aici. De obicei, stăm mai mult, dar în cel de ieri nu erau clienți pentru noi, nici mâncare, nimic. Sunt curioasă ce căutai acolo.

— Nu sunt din timpul acesta, și-am mai zis, a oftat exasperată. Nu sunt sclavă!

— Asta se vede, a zâmbit Jane blând. Ești europeană, de asta te-au și luat. Vor scoate bani buni din vânzarea ta. Se face târziu, hai să vezi ce ai de făcut.

Femeia a luat-o de mână fără ca fata să apuce să o întrebe ce a vrut să zică prin vânzarea ei.

Ajunse la etaj, au ieșit direct în aer liber pe o punte imensă, acolo unde soarele orbitor și căldura insuportabilă au lovit-o nemilos. Imediat, rochia mizeră i s-a lipit de corp. Transpirația îi curgea prin toți porii, iar gâtul i se uscaseră complet. Era o senzație absolut îngrozitoare. S-a uitat în jur. Era pe o corabie. Știa cum arătau, mai ales cele ale piraților. Ambarcațiunea se numea goeletă¹. Avea o punte extrem de lată, din lemn masiv și două catarge pe care erau ridicate pânze la diferite grade de înclinare. Unghiurile date pânzelor aveau ca scop captarea completă a forței vântului, menținând viteza navei constantă. Pe un stâlp înalt de cel puțin douăzeci și cinci de metri, flutura un steag imprimat cu un craniu și două săbii în cruce. Recunoștea toate aceste elemente specifice goletei din cărțile de

¹ Cuvânt din limba franceză, *goélette* (în neerlandeză, *Schoener*, în engleză, *schooner*, în germană, *Schoner*) este un tip de vas cu pânze, caracterizat prin prezența a, în general, două catarge, uneori trei, rareori mai multe, pe care se ridică pânze multiple.

istorie. Privi apoi marea, pe cât de fascinantă, pe atât de periculoasă; o întindere imensă, fără început și sfârșit, de un albastru intens. Era singurul lucru frumos pe care l-a văzut de când s-a trezit în acest loc. Întorcându-și privirea spre punte, a analizat cu atenție și curiozitate lumea prezentă. Unele femei din camera de la subsol stăteau în genunchi și frecau cu greu podeaua cu perii de sârmă înmuiate în găleți mari din lemn. Altele clăteau un munte de haine bărbătești, a căror mireasmă reprezenta o insultă cruntă la adresa simțului olfactiv, alte trei femei, retrase într-un colț, îndepărtau solzii rigizi de pe câțiva pești. Erau și bărbați pe punte. A observat că și îmbrăcămintea lor era specifică acelor ani. Pantaloni închiși la culoare, pistoale și săbii la brâu, cămăși cândva albe, îngălbenite de vreme, sacouri ponosite, pălării în trei colțuri și cizme lungi în picioare. Arătau amenințător. Nu se uitau deloc la amărătele de lângă ei. Ca și cum nu existau.

— Ia cârpa asta, găleata și șterge partea aceea a punții, îi arătă Jane direcția. Încă ceva, ferește-te cât poți de Big John, bărbatul care te-a lovit. E o brută fără sentimente. Să faci ce-ți spune. Nu doar că ne bate, după cum ai văzut, dar le-a și violat pe cele tinere. Cu cât te vede mai puțin, cu atât mai bine. Încearcă să fii invizibilă în preajma lui!

— Cum adică? întrebă cu stupoare. Și nimeni nu face nimic?

— Bietele de ele, le este prea frică să deschidă gura în fața căpitanului, iar echipajului nu-i pasă. Gata, este pe punte și se uită fix la noi. Apucă-te de treabă, a zis, îndepărtându-se grăbită.

Adela a început să se gândească la ceea ce aflase. Erau bătute, abuzate, ceva de niște clienți și o vânzare. S-a așezat în genunchi. Ieri terminase o facultate și

pleca în România, iar azi era pe o corabie, în trecut, sclavă, pusă la muncă. *Doamne, ajută-mă să mă trezesc și îți promit că niciodată nu mă mai plâng de ceea ce nu am!* s-a rugat, continuând să șteargă pe jos.

La prânz, soarele arzător a devenit o adevărată tortură. Era obosită, o dureau mâinile și spatele, iar puntea o curăța degeaba, pentru că mateloții² călcau peste tot, murdărind-o la loc. A văzut-o pe Jane spălând câteva haine și s-a dus să o întrebe de unde putea să ia puțină apă.

— Nu avem, dar dacă te duci la butoiul ăla din colț, găsești apă de ploaie. Este caldă, însă mai bună decât nimic.

Apa era stătută de cel puțin câteva zile, murdară și dificil de băut. A oftat adânc, gândindu-se că trebuie să supraviețuiască până reușește să-și dea seama cum să se întoarcă. S-a gândit să vorbească cu căpitanul, dar nu l-a văzut pe nicăieri. Nu știa cum arată, dar bănuia că oamenii trebuie să se adune în linie sau ceva similar atunci când apărea. Așa a văzut în filme, dar acesta nu părea unul. Și nici vreo carte sau piesă de teatru. După ce a luat câteva guri din apa mizeră, s-a întors la treabă, pentru că Big John era cu ochii pe ea.

Voia să abordeze pe cineva, dar bărbații se comportau de parcă bietele femei nu erau ființe umane.

Soarele începea să apună, iar unul dintre pirați le-a spus că se pot retrage în așa-zisa cameră comună, la subsol. Avea nevoie urgent la toaletă. Nu avea habar dacă există așa ceva sau unde putea să o găsească. S-a uitat peste tot, nu vedea decât paturile și trei dulăpioare vechi, ce stăteau să se dărâme. Pe ele se aflau farfurii, câni și bucați de pâine.

— Jane, unde este baia?

² Persoană care servește pe bordul unei nave, aparținând unui grup însărcinat cu diverse îndatoriri pe punte.